

РЕШЕНИЕ

№ 422

гр. София, 25.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-II-E, в публично заседание на девети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Ванина Младенова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Ванина Младенова Въззивно гражданско дело
№ 20221100509876 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435 и сл. ГПК.

Образувано е по частна жалба на длъжника Д. С. С. срещу отказа на частен съдебен изпълнител С. Я. да прекрати принудителното изпълнение по изпълнително дело № 1091/2014 г. Твърди, че на 13.07.2022 г. била уведомена по телефона от служител на частния съдебен изпълнител за отказа на ЧСИ да прекрати или приключи изпълнително дело № 1091/2014 г. Излага съображения, че отказът е неправилен и незаконосъобразен. Счита, че производството следва да бъде приключено на основание чл. 433, ал. 2 ГПК поради пълно погасяване на задължението. На следващо място задължението е погасено поради изтекла петгодишна давност, считано от последното действие, извършено от взыскателя за събиране на задължението по изпълнителното дело до дата на връчване на съобщението за извършеното прехвърляне на вземането на 21.05.2022 г. Твърди, че от датата на сключване на договора за продажба и прехвърляне на вземанията до датата на уведомяването □ за цесията са изминали шест години и шест месеца, в който период договорът не е произвел действие спрямо нея и кредитор е бил „У.Б.“ АД. От последното предприето от този кредитор действие за изтекли повече от пет години, поради което вземанията са погасени по давност. Иска се от съда да постанови решение, с което да отмени отказа на ЧСИ С. Я. да прекрати изпълнително дело, както и да ѝ се присъдят разноски по делото.

Ответникът по жалбата - взыскателят „Е.М.“ ЕООД е подал възражение в срока по чл. 436, ал. 3 ГПК, в което излага, че в хода на принудителното изпълнение са извършвани действия, които са прекъснали давността, поради което жалбата следва да бъде оставена без уважение.

Съдебният изпълнител е изложил мотиви, съгласно разпоредбата на чл. 436, ал. 3 ГПК. Счита жалбата за неоснователна по съображения, че са извършвани изпълнителни действия, вземането по изпълнителния лист не е удовлетворено, както и че уведомяването на длъжника за цесията не е елемент от фактическия състав на договора. Поддържа, че съдебният изпълнител няма право да се произнася по въпроса за изтекла погасителна

давност, поради което постановения акт е правилен и законосъобразен.

Настоящият състав на съда, като обсъди доводите на страните и материалите по изпълнителното дело, намира от фактическа страна следното:

Образувано е изпълнително дело № 20148440401091 по описа на ЧСИ С. Я. с рег. № 844, с район на действие Софийски градски съд по молба на кредитора „УБ.“ АД от 09.04.2014 г. срещу О.Л.Д. и Д. С. Д., въз основа на изпълнителен лист от 04.03.2014 г., издаден по гр. д. 10194/2014 г. по описа на СРС, 24 състав, на основание заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК, срещу длъжниците О.Л.Д. и Д. С. Д., да заплатят солидарно сумата от 5621,42 евро, неплатена главница по договор за банков потребителски кредит № 24/TR2321602 от 09.12.2009 г., ведно със законната лихва от 26.02.2014 г. до изплащане на вземането, договорна лихва в размер на 583,08 евро за периода от 30.06.2013 г. до 25.02.2014 г., както и сумата от 833,94 лв. разноски по делото, а именно 242,70 лв. - държавна такса и 591,24 лв. - възнаграждение за адвокат.

С молбата за образуване на изпълнителното дело от съдебния изпълнител е поискано извършване на опис и оценка на движимите вещи на длъжниците, извършване на имуществени справки, налагане на заповед върху трудовото възнаграждение и на заповеди върху банковите сметки в посочените в молбата банки.

На 29.04.2014 г. е получена покана за доброволно изпълнение от длъжниците, с която са уведомени за наложените заповеди и за насрочен опис за движими вещи за 13.05.2014 г., от 15,00 часа.

Наложена е заповед върху банковите сметки на длъжника в „УБ.“ АД на 25.04.2014 г. С уведомления от банката по реда на чл. 508 ГПК до съдебния изпълнител е признато вземането, върху което е наложен заповед, поради което сметките на длъжника са блокирани /л. 87/.

Приложен е протокол от 07.05.2014 г. /л. 84/, подписан от длъжниците по изпълнителното дело, съгласно който същите се явили лично в кантората на ЧСИ, получили са покани за доброволно изпълнение, запознали се с материалите по делото, уведомени са как се погасява задължението, както и за датата на нарочения опис на движими вещи.

По молба на частния съдебен изпълнител е вписана възбрана върху ¼ ид. ч. от недвижим имот с вх. рег. № 27719 от 10.06.2014 г., том XII, № 87, за което е изпратено съобщение до длъжника Д. С. Д.. На 21.07.2014 г. съдебния изпълнител е постановил заличаване на възбраната, във връзка с постъпила молба от 10.07.2014 г. за отмяна на същата, поради отказ от наследство.

Изпратено е напомнително съобщение до „УБ.“ АД, получено от третото лице на 14.12.2015 г. В отговор от 09.02.2015 г. по чл. 508 ГПК от банката е признато вземането, върху което е наложен заповедът, поради което сметките на длъжника са блокирани.

В периода от 07.05.2014 г. до 12.02.2015 г. ежесечно са внасяни суми по изпълнителното дело от солидарния длъжник О.Д., което е видно от съставените приходните касови ордери.

Постъпили си плащания по сметка на частния съдебен изпълнител на 15.12.2015 г. от длъжника Д. С. С..

С молба от 05.01.2016 г. „Е.М.“ ЕООД е поискал конституиране като вискател по изпълнителното дело на основание чл. 429 ГПК, в качеството му на цесионер във връзка със сключен договор за цесия с „УБ.“ АД. Към молбата е приложен договор за продажба и прехвърляне на вземания от 23.11.2015 г., приложение № 1 към него, пълномощно в полза на „Е.М.“ ЕООД, потвърждение на цесията и уведомления до длъжниците за извършената цесия. В молбата на основание чл. 18 ЗЧСИ на съдебния изпълнител е възложено извършването на всички необходими действия.

С разпореждане на съдебния изпълнител от 29.12.2015 г. „Е.М.“ ЕООД е конституиран като взыскател по делото.

Наложен е запор със запорно съобщение, получено на 15.03.2016 г. от третото задължено лице /работодател/, върху трудовото възнаграждение на длъжника Д. С..

Подадена е молба от 16.03.2016 г. до съдебния изпълнител от Д. С., съгласно която разговаряла с лице от фирма „Е.М.“ ЕООД и постигнала споразумение с взыскателя за вдигане на наложения запор до размера на сумата от 80 лв., за което моли да се изпрати уведомителна бележка до работодателя ѝ.

На 31.03.2016 г. от длъжника е подадено съобщение на електронната поща на ЧСИ /л. 277/, с което иска по сключеното споразумение с „Е.М.“ ЕООД намаляване на сумата по запора на трудово възнаграждение, за което да се изпрати съобщение до работодателя.

С оглед молбата на взыскателя от 18.03.2016 г. е изпратено уточнително съобщение от съдебния изпълнител до третото задължено лице /работодател/, получено на 07.04.2016 г., съгласно което по молба на взыскателя удържките по наложения запор върху трудовото възнаграждение следва да бъдат редуцирани до сумата от 80 лв.

В изпълнение на запора върху трудово възнаграждение на длъжника Д. С. по изпълнителното дело са постъпвали суми на следните дати: 16.03.2016 г., 15.04.2016 г., 16.05.2016 г., 17.06.2016 г., 18.07.2016 г., 16.08.2016 г., 20.09.2016 г., 18.10.2016 г., 23.11.2016 г., 20.12.2016 г., 18.01.2017 г., 22.02.2017 г., 22.03.2017 г., 25.04.2017 г., 19.05.2017 г., 21.06.2017 г., 21.07.2017 г., 16.08.2017 г., 19.09.2017 г., 19.10.2017 г., 21.11.2017 г., 15.12.2017 г., 18.01.2018 г., 25.04.2018 г., 23.05.2018 г., 22.06.2018 г., 24.07.2018 г., 24.08.2018 г., 20.09.2018 г., 25.10.2018 г., 14.12.2018 г., 18.01.2019 г., 25.03.2019 г., 23.04.2019 г., 17.05.2019 г., 24.06.2019 г., 24.07.2019 г., 22.08.2019 г., 25.10.2019 г., 20.11.2019 г., 18.12.2019 г., 24.01.2020 г., 20.02.2020 г., 20.03.2020 г., 21.04.2020 г., 22.05.2020 г., 24.06.2020 г., 24.07.2020 г., 17.08.2020 г., 21.09.2020 г., 23.10.2020 г., 25.11.2020 г., 22.12.2020 г., 25.01.2021 г., 23.02.2021 г., 23.03.2021 г., 21.04.2021 г., 21.05.2021 г., 21.06.2021 г., 22.07.2021 г., 18.08.2021 г., 27.09.2021 г., 22.10.2021 г., 23.11.2021 г., 22.12.2021 г., 22.05.2022 г., 24.06.2022 г. и 22.07.2022 г.

С последваща молба от 09.02.2022 г. взыскателят „Е.М.“ ЕООД е поискал налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжниците, като е представено платежно нареждане за платена авансова такса.

С молба от 12.04.2022 г. на длъжника Д. С. до съдебния изпълнител за приключване на изпълнителното дело поради изпълнение на задължението и погасяването му по давност.

Постъпила е молба от 03.05.2022 г. от взыскателя „Е.М.“ ЕООД до съдебния изпълнител, с която е поискано да предприеме всички необходими действия за връчването на уведомление за извършената цесия на длъжника.

Съгласно молба от 07.07.2022 г. на взыскателя актуалният размер на задължението към 19.05.2022 г. е в размер на 14670,32 лв., от които главница в размер на 10994,54 лв., лихви в размер на 3585,78 лв., такси в размер на 90 лв.

На 13.07.2022 г. длъжника Д. С., чрез процесуалния представител адв. Вероника Заборова е уведомена по телефона, че молбата е оставена без уважение.

Пред СГС е изслушано заключение на съдебно-счетоводна експертиза, съгласно което задължението за главница не е погасено и възлиза в размер на 10994,54 лв. (5621,42 евро). Вещото лице е изчислило два варианта относно размера на непогасения остатък от дължимата законна лихва, както следва: вариант 1, съгласно който законната лихва е в размер на 2457,31 лв., изчислена към датата на получаване на последната сума по сметка на ЧСИ - 22.07.2022 г. и вариант 2, съгласно който законната лихва е в размер на 2469,55 лв., изчислена към датата на изплащане на сумите от ЧСИ към взыскателя.

При така установеното от фактическа страна съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е от процесуално легитимирана страна в срока по чл. 436, ал. 1 ГПК, насочена е срещу отказ на съдебния изпълнител да прекрати принудителното изпълнение, който отказ попада в обхвата на подлежащите на обжалване действия от длъжника съгласно разпоредбата на чл. 435, ал. 2, т. 6 ГПК. Подадена е в законовия срок - страната е уведомена по телефона на 13.07.2022 г., чрез процесуалния представител адв. Вероника Заборова, за отказа на съдебния изпълнител да прекрати изпълнителното дело, за което е съставен протокол.

Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК изпълнителното производство се прекратява с постановление на съдебния изпълнител, когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години. Съгласно т. 10 от ТР № 2/2013 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС т. нар. „перемпция“ настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Съгласно ТР предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ) прекъсва давността: насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудителното изпълнение /така Решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV г.о./.

Предвид изложеното следва да се посочи, че в хода на принудителното изпълнение са извършвани множество изпълнителни действия, които са прекъсвали двугодишния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. В кръга на тези действия попадат налагането на запор върху банкови сметки на длъжника в „УБ.“ АД на 25.04.2014 г., постъпилото плащане от третото задължено лице на 15.12.2015 г., налагането на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от КД „Лидъл България“ ЕООД Енд Ко на 15.03.2016 г., постъпилите плащания по запора от третото задължено лице в периода от 16.03.2016 г. до 22.07.2022 г. Извършените от третото задължено лице плащания по изпълнителното производство съставляват действие, предприето в изпълнение на приложения от частния съдебен изпълнител изпълнителен способ, поради което те по своето същество представляват годни и валидни изпълнителни действия по смисъла на т. 10 от ТР № 2/2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС и прекъсват течението на двугодишния срок. В молбата за конституиране от 05.01.2016 г. вискателя „Е.М.“ ЕООД е възложил на ЧСИ правомощията по чл. 18 ЗЧСИ, която молба също води до прекъсване на двугодишния срок, тъй като съдебният изпълнител е длъжен да изпълни задълженията си, като пристъпи към изпълнение

Установи се, че на 29.12.2015 г. „Е.М.“ ЕООД е конституиран като вискател по делото, като частен правопреемник на вземането, предмет на делото, прехвърлено с договора за цесия от 23.11.2015 г. От материалите на приложеното изпълнителното дело

липсват данни първоначалния кредитор да е съобщил на длъжника за прехвърляне на вземането по чл. 99, ал. 3 ГПК до този момент. По изпълнителното дело, обаче, е представен договорът за цесия, сключен с първоначалния вискател, и приложение № 1 към него с описание на прехвърлените вземания. Представено е пълномощно в полза на цесионера да уведоми длъжниците от името на цедента. Изискването на чл. 99, ал. 3 ЗЗД има за цел длъжникът да бъде известен за кредитора, на който следва да изпълни надлежно и съответно - да бъде предотвратено изпълнението на лице, което не е титуляр на вземането. Когато уведомлението за настъпилото прехвърляне на вземания е направено от което и да е трето лице, изрично упълномощено от цедента, което може и да е цесионера, то постига целта си за уведомяване на длъжника за сключения договор за цесия, както и на кого следва да изпълни надлежно задължението си. В настоящия случай целта на законовата разпоредба е постигната. От молбата на длъжника от 16.03.2016 г. е видно, че Д. С. С. е знаела, че вискател по изпълнителното дело е „Е.М.“ ЕООД, като изрично е посочила в молбата, че разговаряла с отговорния за делото служител на фирмата и са постигнали споразумение размерът на удръжките от трудовото ☐ възнаграждение да бъде 80 лв. Така направеното изявление на страната следва да цени с оглед всички доказателства по делото (по арг. чл. 175 ГПК). Молбата кореспондира със съдържанието на подаденото писмо по електронна поща на съдебния изпълнител от 31.03.2016 г., както и подадената до съдебния изпълнител от „Е.М.“ ЕООД молба от 18.03.2016 г. /л. 275/, в която е заявено да не се вдига запора върху трудовото възнаграждение на длъжника, но да се изпрати уведомително писмо до третото лице, с което да се укаже удръжките от възнаграждението да бъдат намалени до 80 лв. месечно. В изпълнение на молбата ЧСИ е изпратил уточнителното съобщение до третото лице /работодател/, получено на 07.04.2016 г., съгласно което следва да се правят удръжки от трудовото възнаграждение на длъжника в размер на 80 лв. При това положение не може да се приеме, че не е съобразено изискването на чл. 99 ал. 3 ЗЗД, респективно, че по отношение на длъжника прехвърлянето на вземането не е проявило действие. Уведомяването на длъжниците не е елемент от фактическия състав на договора за цесия, а има значение при изследване на противопоставимостта на цесията на длъжника /и на третите лица/, който може валидно и с погасителен ефект да плати на предишния кредитор преди уведомяването. Няма данни по делото да са извършвани плащания към предишния кредитор и такива оплаквания не са правени, още повече, че при образувано изпълнително производство длъжникът, респ. третото задължено лице, е длъжен да прави плащанията по сметката на ЧСИ. Следователно предприетите спрямо длъжника изпълнителни действия след конституирането на цесионера като вискател са валидни и са от естество да прекъснат текущия срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК двугодишен срок.

Предвид гореизложеното съдът намира, че от образуване на изпълнителното дело не е налице бездействие на вискателя и на съдебния изпълнител в продължение на две години, което да доведе до перемпция.

Съгласно чл. 433, ал. 2 ГПК изпълнителното производство се приключва с изпълнение на задължението и събиране на разносните по изпълнението. Действително се установи, че по изпълнителното дело са постъпвали суми от запори, както и извършвани в периода от 07.05.2014 г. до 12.02.2015 г. плащания от другия солидарен длъжник, за което са съставени приходни касови ордери. Съгласно чл. 123, ал. 1 ЗЗД изпълнението от страна на един солидарен длъжник освобождава всички съдължници. В настоящия случай обаче от заключението на допусната съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено, е видно, че задължението по изпълнителния лист не е погасено изцяло, като останала непогасена главница и обезщетение за забава. Извод за наличие на посочените по-горе предпоставки на чл. 433, ал. 2 ГПК не може да се направи и от приложените документи в кориците на изпълнителното дело относно актуалния размер на задължението, съставени от вискателя „Е.М.“ ЕООД - молба от 05.01.2016 г. /л. 225/ и молба от 09.02.2022 г. /л. 525/. Следователно в случая не се доказва погасяване на

вземанията по изпълнителния лист, приложен по изпълнителното дело, и предпоставките на цитираната разпоредба за приключване на изпълнителното дело.

Настоящият състав намира, че не е в правомощията на съда, сезиран с жалба срещу акт или действие на съдебния изпълнител в производство по реда на чл. 435 ГПК, да се произнесе по наведено възражение за погасяване на правото на принудително изпълнение на задължението поради погасяването му по давност. Материалната законосъобразност на принудителното изпълнение може да бъде проверявана единствено чрез иск, като процесуалната законосъобразност на изпълнителните действия е без правно значение. Поради това исковата защита срещу материално незаконосъобразното принудително изпълнение може да се осъществи преди, по време и след приключването на изпълнителния процес /така Определение № 551 от 01.10.2010 г. по ч. гр. д. № 483/2010 г. на ВКС, IV г. о., Определение № 2 от 02.01.2014 г. по ч. гр. д. № 7756/2013 г. на ВКС, I г.о./. С оглед изложеното извън предмета на настоящото дело е дали е погасено правото на принудително изпълнение поради изтекла погасителна давност за процесното задължение.

По тези съображения се налага извод, че обжалваният отказ на съдебния изпълнител е законосъобразен и следва да се потвърди.

Разноски на жалбоподателя не се дължат.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА отказ на частен съдебен изпълнител С. Я., с рег. № 844, обективиран в протокол от 13.07.2022 г. да бъде приключено изпълнителното дело № 20148440401091.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____